

възможно да бжде, мило дѣте! Ти си родена сла-
бичка Нимфа за радоститѣ, за смѣха и цвѣтята!...

Уви, човѣкътъ не знаеше каква болка причиня-
ваха неговитѣ думи въ мѣничкото сърдчице на Майя.

— Да... Наистина: какъ ѝ се искаше да стане
Човѣкъ!... Тогава тя би била негова дружка, би
разбирала всѣка негова дума, би прочела всичкитѣ
му книги и би останала за винаги при него!

Нека и въ нейната коса се появатъ бѣли косми,
нека и на нейното чело се проточатъ дълбоки бръчки...

Какъвъ малъкъ и ненуженъ ѝ се показваше
сега животътъ на Нимфата—тоя веселъ животъ
срѣдъ пеперудкитѣ и цвѣтята!.. Ала тя се е ро-
дила Нимфа, и никога, никога не ще стане Човѣкъ!...

Ала тия мжчителни мисли минуваха. Майя от-
ново ставаше весела и зачеклива бѣбрица.

Тя не мислеше за бждащето, за нея съществ-
уваше само сегашното, и тя бѣше щастлива да
дѣли съ Човѣка самотата, да слуша неговитѣ раз-
кази, и пѣснитѣ на неговата цигулка.

А лѣтото се свършваше.

Вече се забѣлѣзваха жълти листа по дърветата,
а цвѣтоветѣ на розовия храстъ при бѣлата елха
ставаха все по-малки и по-слаби.

Старитѣ птици говорѣха вече за отлетъ и
учеха младитѣ да летятъ.

— Е, нима скоро ще полетятъ бѣлитѣ, студени
мухи,?... спомни си Майя думитѣ на пролѣтъта.

— Нима азъ вече трѣбва да летя съ топлия
вѣтъръ къмъ страната на Нимфитѣ?...

Не, не — азъ ще остана тукъ! ще остана,
макаръ и да умра...

— Е, мѣничке... врѣме е вече да се простя съ
тебе — ѝ каза Човѣкътъ, като гледаше тжно на